

תפילה להנצל מהקורונה

”ה’ מסיני בא”

רבונו של עולם, מודה אני לפניך על החסד שבגראת את גופי בחכמה נפלאה ובשלמות, ונפתת בי נשמה טהורה, ובכר שנים רבות אתה מחיה אותנו ואת אבותינו, ונותן לנו נשימות מתוקות. ואף על פי שיש באויר חידקים רעים ומחלות רעות, תמיד פדית אותנו, וגם כשנחלנו רפאת אותנו.

בעת הבאת לעולם את הנגיף הקשה הנקרא 'קורונה', ומחלה זו היא כ'מקד' כל המחלות ו'קרוין' בלעז, פרושו 'בתר', ומרמזת שאיתה הוא מקד העולם וכל המחלות הם שליחים שלך, וה'קורונה' אין בה שום כח וישות אלא היא יד ה', שהרי: 'לא תנחש ממות', ואל תקרי 'קורונה' אלא 'ידונה' ונשקיון: דעו נסתרות ה', וידעו תדעו שזוהי אינה אלא 'ידו' הנמיתה של ה' ותברך, שהוא לבדו עושה זאת, ובכל פעם שמוזכרים את שם המחלה הזו - שהיא מ'לשון' 'מקרה' - עלינו לדעת שהיא שליחה של ה' ובהזדווגות מזכירים בעצם את יד ה' בעולם.

ומחלה זו מרמזת על החסד שהצלתנו מכל המחלות. ובשמה רמות לנו, 'קראו נא' - קראו אליו כי הנגיף הזה בא מחמת שאנו מקבלים ממך נשימות ובריאות, ואיננו מרימים עינינו אליך בהודאה והפרכת הטוב.

ובימי דוד מלכנו באשר מנה את ישראל הבאת מגפה קשה, משום שרצונך שלא למנות את ה'פמות' של ישראל, כי המעלה של ישראל אינה ברבוי הכמות אלא ב'איכות' מעשיהם הטובים. לכן צוית שלא לספר את ישראל בגופם, אלא לספר רק את הכסף - 'מחצית השקל' שנתנו לצדקה, שבזה סופרים את המעשה הטוב של הצדקה שעשו. שמעשים טובים באלו הם עקר מעלתם של עם ישראל, ורק אותם ראוי לספר. ושואל המקד מנה את ישראל בחרסים ('ויפקדם בדיק') - שבזה מנה את המדה הטובה של הענוה שב'ישראל', שמרגישים עצמם שפלים בבלי חרם.

ולא נעצרה המגפה בעם עד שעמד דוד ותקן לברך בכל יום מאה ברכות, שיגבעו מתוך 'פריעת ברך' והפרכת הטוב אליך על חסד המאכלים והמשקים שעליהם מברכים. וכן שיתברכו אותך בשעה שיראו תלמידי חכמים צדיקים, ברפת "ברוך שחלק מחכמתו ליראיו", שבברכה זו נובעת מהערכה גדולה לצדיקים ולעצותיהם הקדושות ולענוה שחלק להם ה' שהיא יסוד התורה (וישלימי שבת פ"א ה"ב), ובשםברך האדם ברכה זו על הצדיקים נחשב לו שםברך 'בתורה תחלה', כי הצדיקים נבראו 'תחלה' למעשה בראשית (וזה"ק) וזוהי שלמות עסק התורה.

וכן שיתברכו על כל בני האדם ברפת בורא נפשות רבות, מתוך הערכה לבריות, ובפרט מתוך הערכה לבריות העוסקים לספק לנו מים ומזון, ועל ידי זה נעצרה המגפה.

ואנו, במקום להיות מלאים באשר ובשלמה על כך שאתה שומר על בריאותנו בפלאות ובנסים עצומים, ומפרנס וזן אותנו בכר שנים רבות בשפע גדול - התלוננו והתערעמנו על מה שהיה נדמה לנו בחסר.

אנא ה', סלח לנו כי חטאנו, פשענו וכפינו לך מובה, ומכאן ואילך רצוננו להודות לך ולעשות רקודים בכל יום על השפע ועל חסד בריאותנו ונשימותינו המתוקות. ובלי נדר בכל תחלת שעה נעצר למשך דקה תמימה של הודאה לפניך, וקריאה אליך בבקשה שתושיענו מכל חלי ורעה, ותחת שנשב בבדוד מתוך פחד המחלה הזאת, רצוננו לשבת לפניך בבדידות מבני אדם, ולפתח פינו בהודאה ובתחנונים לפניך.

ועתה ברחמיך הרבים חמל עלינו ופדנו מהמגפה הקשה הזאת, והצל את כל עמך בית ישראל ממנה. קים בנו "כי אתה ה' לבדך לבטח תושיבנו" - הושב אותנו בודדים מאמות העולם ומבדלים מהם ומתרבותם הרעה, וכך נזכה לשבת בטח, ללא שום מחסור בבריאות, במזון ובפרנסה, וכן הצילנו מלהיפך מאחרים וכן שלא נדיבק אחרים הן בגשמיית והן ברוחנית, בעין רעה, קנאה, שנאה ותחרות.

חמל עלינו וראה נא בענינו, ורפא לכל בני עמך שחלו במחלה זו, כי באו בנינו עד משבר. אנא, הפך לנו את ה'מחלות' 'מחלות' ו'מחלות', ותצילנו מ'מחלות', ותשמיענו בקרוב את קול שופרו של משיח, ותנאננו גאלת עולמים, אמן סלה.

עצות וסוגיות נפלאות להנצל מהמגפה

« בכל פעם שאומרים את 'פטום הקמרת' – בפרט פעמים, בשחרית ובמנחה – להריח בשמים, בפרט אותם המזכרים במעשה הקמרת, כדגמת קנמון וצפרן; ולכונ בעת הרחתם להודות לה' על כל נשימה ונשימה. וזוהי שלמות מעלת אמירת פטום הקמרת המצילה ממגפות.

« לכונ בעת הנחת תפלין של יד, שהוא כנגד הלב – להודות לה' על הלב הבריא. ובעת כריכת הרצועות על הזרוע, לכונ להודות לה' בכל כריכה על אבר נוסף – כמו הקנה, הושט, הראות, כבד, פליות, מעים, טחול, ידים, רגלים וכו'. ובהנחת תפלין של ראש שהוא כנגד המוח – לכונ להודות לה' על בריאות המוח והנפש. ומרצועותיו, לכונ הודאה לה' על חסד כל העורקים והגידים והדם הודף שזורם בגופנו.

♦ מה מזכירות לנו תופעות הקורונה? ♦

מסכה על הפנים – להמנע מהלבנת פנים, לשון הרע ושאר דבורים אסורים! להודות לה' על הנשימות! להתלבש בצניעות!

כפפות על הידים – שלא כוחנו ומעשה ידינו עושים לנו חיל. חטוי הידים – להזהר מעון גזל, ולהטהר מעשק ידינו.

(א) בדוד – לשבת בכל יום בבדידות עם ה' ולערוך חשבון נפש (חובת הלבבות). וכן לחיות את עצמנו, ולא לעסוק בתורה ובמצוות בגלל בושח שלא ילעגו עליו החברה. ולא משום לחץ לאבד את המעמד בחברה – שזו נחשב לתורה ומצוות שלא לשמה, ודומים בזה לקוף המחקה את האדם. אלא לעסוק בתורה ובמצוות מתוך הכרה אישית שראוי לנו למלאות את רצון בוראנו המטיב לנו בכל עת, ושכל אחד יש לו למטרה למצות דוקא את התפקיד האישי שלו בעולם.

(ב) הבדוד מלמדנו – להגיע למסקנא ולבחירה הנכונה, להתרחק ולהתבודד מכלי הטכנולוגיה הטמאים, שמקשרים את האדם לכל השמאה שבעולם.

לשמור מרחק מהחבר – שלא להכנס לתחום ולפרט של הזולת, ולשמור מרחק מרכוש הזולת שלא להשיג את גבולו.

להזהר מלהדביק את החבר – להזהר מלהדביק את החברים במדות רעות, כקנאה, כעס ותאוות רעות.

צמצום המזון – להעריך את המזון ושנות השבע שה' נתן לנו, ולהודות עליהם.

הסגר (א) – לשבת עם הילדים וללמדם תורה עם הודאה לה' על כל החסד שהיה וישעדין יש. שבזה מקימים בעצמנו מצות "ושננתם לבניה... בשבתך בביתך", ומצוה בו יותר מבשלוחו. וב"והיה אם שמע" נצטוונו "ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך", שפרשו ללמד את בנינו את מה שכתוב בתחלת פרשה זו – "ולעבדו בכל לבבכם... ואספת דגגך ותידוך ויגהרך", כלומר, ללמד לעבד את ה' בתפלות (כמאמרם "איזוהי עבודה שבלב, הוי אומר זו תפלה") – תפלות של בקשה לה' ותפלות של הודאה על חסד הדגן תירוש ויצהר.

(ב) ובסוד מרע: הקב"ה מצטער מההפלות שאדם מפלה בין חבריו, לכן הוא מושיב את כלם בבית – כדי שלא יפלו בין אחד לחברו.

המלוונות והמסעדות נסגרים – הקב"ה לא מרצה מכך שמשפחות יושבות במקומות צבוריים זה לצד זה, שיש בזה משום חסר צניעות.

ישיבות נסגרות – עלינו לשבת בבתינו ולעשות ב'דק הבית', ולבדק איך אנו עוסקים בתורה כל השנה, האם אנו באים מלמודנו להכיר את ה' ואת חסדיו שעלינו, ולאהב אותו? האם אנו באים מלמודנו לעין טובה על הבריות, שעל ידה באים למדות טובות: לתור לזולת, לכבדו, ולגמל חסדים. ובדאי שלא תהיה בינינו תחרות, שנאה ומחלוקת, כדי שלא נהיה בכלל עשירים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, שמתו במגפה כי הקב"ה לא היה מרצה מלמודם עקב שלא כבדו זה את זה.

שביתה גדולה בעולם – לא שבתנו ביום השבת. וכששבתנו, קימנו רק "שמור את יום השבת" בשביתה ממלאכות בלבד, ולא השכלנו לקים "זכור את יום השבת", שפרשו להתבונן ולזכר את חסדי ה' שעשה עמנו במשך כל אותו שבוע ובששת ימי בראשית, ולשוחח עליהם עם הילדים, כמו שכתוב "זכור את יום השבת... אותה ובגה...".

התמוטטות הכלכלה – ה' מקים "כל מטה לחם שבר" להראות לנו שהוא שולט בכלכלה ורק הוא מ'כלכלנו' ומפרנסנו, כמו שכתוב "לי הכסף ולי הזהב נאם ה'", וכל זה עושה ה' בכדי שנגשען רק על מטה האמונה.